

listopadu 1923 vyrovnání. Jeví se tudíž čin obžalovaného článkem řetězu trestných činů, spáchaných na více věřitelích, jako zločin podvodu nebo podvodného úpadku, při čemž škoda, kterou věřitelé obžalovaného utrpěli, převyšuje 2.000 Kč. Spatřil tedy soud po rozumu §u 262 tr. ř. ve skutečnostech, na kterých se zakládá obžaloba, ve spojení s okolnostmi, které vyšly na jevo při hlavním přeličení, jiný skutkový děj, než který byl zažalován a musil prý proto soud dle §u 261 tr. ř. prohlásiti svou nepřislušnost. Rozsudek tento nabyt moci práva a spisy postoupeny byly dne 12. července 1924 krajskému soudu v Hradci Králové, který však usnesením ze dne 18. července 1924 neuznal své příslušnosti, následkem čehož předloženy byly spisy vrchnímu zemskému soudu v Praze k rozhodnutí sporu o příslušnost.

Shora uvedený rozsudek se nesrovnává se zákonem. Třebaže nalézací soud shledal, že obžalovaný »šidil ve více případech«, pro příslušnost soudní byla tato okolnost úplně bez významu, dokud veřejný obžalobce ve smyslu §u 263 tr. ř. případy ty neučinil předmětem veřejné obžaloby, obžalobu na ně nerozšířil. Ani to ani ono se nestalo a soud, prohlásiv se s poukazem na jiné podvody, obžalovaným prý spáchané, nepřislušným, porušil tím zásadu obžalovací, čímž rozsudek stal se dle §u 281 čís. 6 tr. ř. zmatečným. Jen pod tou podmínkou, kdyby čin původně žalovaný, totiž vylákání látky na šaty od Františka K-e byl doznal změny ve vylíčeném svém průběhu, na příkad tím, že cena látky nebyla 519 Kč, nýbrž přes 2.000 Kč, anebo kdyby veřejný obžalobce byl žalobu na udánlivých oněch více případů s přesným jich označením rozšířil, mohlo býti přistoupeno ku prohlášení nepřislušnosti, nikoli však, když právní stav zažalovaného případu zůstal nezměněn a nalézací soud měl pouze za to, že vyskytly se ještě případy nové, jež také dlužno stíhati. Tím osvojil si soud úlohu, náležející jedině veřejnému obžalobci, neboť mu bez jakékoliv jeho iniciativy ukládá, by učinil teprve návrh na zavedení přípravného vyšetřování (§ 91 tr. ř.) pro ony další případy, aniž však týž, jak uvedeno, stíhání těchto případů navrhl.

Čís. 1777.

Pojem provozování lékařství »po živnostensku« (§ 343 tr. zák.) předpokládá, že toto provozování jest pachateli alespoň částečným zdrojem příjmů, jichž používá pro sebe nebo jinou určitou osobu; nespadají sem dobrovolné dary, věnované vždy pachatelem všeobecně dobročinným účelům.

(Rozh ze dne 31. října 1924, Zm I 220/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 12. února 1924, jímž byl obžalovaný sprostěn dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle §§ů 335 a 343 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Rozsudkový výrok, že není tu skutkové podstaty přestupku dle §u 343 tr. zák., poněvadž obžalovaný neprovozoval lékařství »po živnostensku«, napadá zmateční stížnost dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř. poukazem k tomu, že provozování »po živnostensku« je dáno již tím, že obžalovaný, jak nalézací soud připouští, bral za léčení dobrovolné dary, jež tvořily jeho příjem, se kterým mohl libovolně nakládati; jak obžalovaný s tímto svým příjmem nakládal, zda jej podržel pro sebe, či věnoval dobrovolným účelům, nemá prý s věcí co dělat. Stížnost vyslovuje takto názor, že pro posouzení, zda jednání obžalovaného zakládá skutkovou podstatu přestupku podle §u 343 tr. zák., je úplně lhostejno, že obžalovaný veškeré nežádané dary věnoval výhradně jen všeobecně dobročinným účelům. Zmateční stížnosti nelze v tom přisvědčiti. Pojem provozování lékařství »po živnostensku« předpokládá, by toto provozování bylo pachateli alespoň částečným zdrojem příjmů, jichž by používal buď ku rozmnožení svého jmění nebo jmění jiné osoby, nebo ku výživě vlastní nebo jiné určité osoby. Nalézací soud však má za pravdivou obhajobu obžalovaného, že dobrovolné dary, jichž se mu kdy od pacientů a vyhojených dostalo, vždy věnoval jen všeobecně dobročinným účelům, — a zjistil, že obžalovaný vždy bezúplatně provozoval lékařství, že i v daném případě úplaty za ošetření nemocného nežádal a nevzal, že jen částečný příspěvek na krytí hotových výloh přijal a daleko větší část hotových výloh hradil ze svého. Právem tudíž vylučuje rozsudek z jednání obžalovaného skutkový znak »po živnostensku«.

Čís. 1778.

Rozpoznání obyčejného, akutního opojení alkoholem, nevyžaduje, nejedná-li se o pathologické opojení, dobrozdání znalců psychiatrů (§ 134 tr. ř.).

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

»Zprávou« (§ 18 zákona) jest nejen pověst, nýbrž i předpověď.

»Poškozuje veřejný pořádek« (§ 18 čís. 2 zákona), kdo sdělením zprávy zjednává stav, hrozící bezprostřední poruchou klidného průběhu veřejných styků občanstva.

Pojem »zástupu« (§ 39 zákona) naplňuje i více osob, rozdělených v několika místnostech, mohly-li všechny projev pachatelův postřehnouti.

Objektivní skutková náležitost veřejnosti musí býti zahrnuta též v úmyslu pachatelově.

(Rozh. ze dne 31. října 1924, Zm I 477/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 10. května 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným pře-